

MBS097

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

AZ EGYETEMES EGYHÁZ

Dr. Arnold Fruchtenbaum

ARIEL
HUNGARY
bibliatanitasok.hu

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalomjegyzék

BEVEZETÉS

- A. Az ekklesia szó
- B. Használatának gyakorisága
- C. Használatának kategóriái

I. AZ EGYETEMES EGYHÁZ MEGHATÁROZÁSA

- A. A velejárók
- B. Isten elméjében fogant
- C. Az egyes számú főnév használata
- D. Az egyház nem Izrael

II. AZ EGYETEMES EGYHÁZ KEZDETE

- A. Időzítés
- B. Bibliai bizonyíték

III. AZ EGYETEMES EGYHÁZ ÖSSZETÉTELE

- A. Efézus 2:11-16
- B. Kolossé 1:24-27

IV. AZ EGYETEMES EGYHÁZ ALAPJA

- A. A köszikla: Máté 16:1-8
- B. A kétfajta alap: Máté 7:24-27
- C. A fő szegletkő: Efézus 2:20-22

V. AZ EGYETEMES EGYHÁZ CÉLJA

- A. Egy nép az ő nevéért: Apostolok Cselekedetei 15:13-18
- B. Féltékenységre ingerelni a zsidókat: Róma 11:11-14
- C. Isten sokféle bölcsességét megismertetni: Efézus 3:10
- D. Istennek lakhelyet készíteni: Efézus 2:20-22
- E. Istennek örök dicsőséget szerezni: Efézus 3:20-21

VI. AZ EGYETEMES EGYHÁZ JELKÉPES ÁBRÁZOLÁSA

- A. A pásztor és a juh
 - 1. Tíz jellemző
 - 2. Öt alkalmazás
- B. A szőlőtő és a szőlővesszők
 - 1. Hét jellemző
 - 2. Négy alkalmazás
- C. A szegletkő és az építőkövek
 - 1. Négy jellemző
 - 2. Négy alkalmazás
- D. A főpap és a királyi papság
 - 1. Két jellemző
 - 2. Két alkalmazás
- E. A fej és a test
 - 1. Hét jellemző
 - 2. Öt alkalmazás
- F. Az utolsó Ádám és az új teremtés

1. Három jellemző
 2. Egy alkalmazás
- G. A vőlegény és a menyasszony
1. Két jellemző
 2. Három alkalmazás
- H. Az örökös és az örökösársak
1. Két jellemző
 2. Három alkalmazás
- I. A zsenge és az aratás
1. Két jellemző
 2. Egy alkalmazás
- J. A mesterek és a szolgák
1. Három jellemző
 2. Két alkalmazás

VII. AZ EGYETEMES EGYHÁZ JÖVŐBELI SORSA

- A. Elragadtatás
- B. Jutalmazás
- C. Házasság
- D. Együttes uralkodás a Messiással
- E. Az új Jeruzsálemben lakozás

És ő a feje a testnek, az egyháznak: aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben ő legyen az első.

Kolossé 1:18:

Ezt a bibliatanulmányt az egyetemes egyházzal nyolc részre osztjuk: a bevezetésre, a meghatározásra, a kezdetre, az összetételre, az alapra, a célokra, a jelképes ábrázolásokra és az egyetemes egyház jövőbeli sorsára.

BEVEZETÉS

Az egyetemes egyházra néha úgy utalnak, mint a láthatatlan egyházra a helyi vagy látható gyülekezettel szemben.

A. Az ekklesia szó

A görög szó, amelyet gyülekezetnek fordítanak az *ekklésia*. Etimológiailag ez a szó két másik szó összetétele: *ek*, vagyis „valamiből ki” és *kaleo*, vagyis „hívni”. Így az *ekklésia* jelentése „kihívott társaság”, egy csoport, amelyet kihívtak a tömegeből, hogy különálló csoportot alkosson önmagában.

Az ókori görög irodalomban az *ekklésia* szót mindig magára az összegyülekezésre használták, soha nem azokra az emberekre, akik a társasághoz tartoztak. A Septuagintában, i.e. 250-ben elkészült az Ószövetség görög fordításában, az *ekklésia* szót a héber *kahal* szóra használták, ami Izrael gyülekezetére vonatkozott. Ismétlem, a szót sosem magukra az egyénekre használták. Csakis az Újszövetségben használják az *ekklésia* szót azokra az emberekre, akik ehhez a kihívott csoporthoz tartoznak.

Az Újszövetségben a görög *ekklésia* szót sosem használták aszerint az öt értelmezés szerint, ahogy ezt ma teszik. Először is, soha nem használták épületre. Az emberek gyakran a „gyülekezetbe járás” alatt azt a bizonyos épületet értik, ahova istentiszteletre mennek. Másodszor, sosem használták felekezetekre. Ma a szót felekezetek megnevezésében is használják, mint például a baptista egyház, a lutheránus egyház, az episzkopális egyház, ám az Írásban sosem használták így. Harmadszor, sosem használták nemzeti egyház megnevezésére. Ma használatos az anglikán egyház vagy a norvég egyház elnevezés, de a Bibliában sosem használták nemzeti egyház elnevezésére. Negyedszer, ezt a szót sosem használták Isten országára. Isten országa más, mint az egyház. Ötödös pedig, az „egyház” szót mint Krisztus testét, sosem használták Izrael elnevezésére. Bár a teológusok szeretik ezt használni, és úgy utalni rá, mint a „régiegyház” és az „új egyház”, a „régiegyház” és az „új Izrael”, a Biblia sosem használta ezt a kifejezést Izraelre úgy, ahogyan azt ma a teológusok teszik az egyházra vonatkozóan.

Tehát az Újszövetség az „egyház” szót sosem alkalmazza épületre, felekezetre, nemzeti egyházra, Isten országára, vagy Izraelre; ám használja azokra az emberekre, akik ehhez a kihívott csoporthoz vagy társasághoz tartoznak.

B. Használatának gyakorisága

Az Újszövetség az *ekklésia* szót száztizennégy alkalommal használja. Az evangéliumokban csak háromszor használják, mindhárom alkalommal Máté evangéliumában: 16:18-ban egyszer, és 18:17-ben kétszer. A többi száztizennégy alkalommal az Apostolok Cselekedetei

könyvében, az apostoli levelekben és a Jelenések könyvében található. Az evangéliumokon kívül az *ekklesia* szó minden újszövetségi könyvben szerepel hét kivételével: II. Timóteus, Titus, I. és II. Péter, I. és II. János és Júdás leveleiben. Az összes használat közül hetvenkilenc alkalommal egyes számban használják és harmincöttször többes számban.

A száztizennégy alkalomból, amikor az *ekklesia* szót használják, százkilencszer az egyházra használják abban az értelemben, amire a hívők gondolnak: kihívott csoport vagy társaság. Öt alkalommal nem az újszövetségi egyházra használják, hanem vagy a szó klasszikus görög értelmében egy társaságra vonatkozóan, vagy a Septuaginta által használt értelemben Izrael gyülekezetére. Az öt kivétel, ahol az *ekklesia* szó nem az újszövetségi gyülekezetre utal, a következő: Apostolok Cselekedetei 7:38, 19:32,39,41 és Zsidókhöz írt levél 2:12.

C. Használatának kategóriái

Összességében az *ekklesia* szót négy kategóriában használják. Az első kategória a klasszikus görög használat, ahogy a görög irodalomban többnyire használták. Ebben az értelemben az *ekklesia* a városlakók társaságára utal, akiket politikai találkozóra hívtak össze. Ilyen értelemben három alkalommal használják Apostolok Cselekedetei 19:32,39 és 41-ben.

A második kategóriát a pusztában lévő zsidó népre használták. Ebben az esetben ugyanazt a használatot tükrözi, mint a Septuagintában. Ebben az értelemben kétszer használják, Apostolok Cselekedetei 7:38-ban és Zsidókhöz írt levél 2:12-ben.

A használat harmadik kategóriája az egyetemes egyházra vonatkozik, magára a gyülekezet teljességére, amely a mindenhol élő összes hívőből áll. Mivel ezek a hívők nem mind láthatóak, az egyetemes egyházra néha úgy utalnak, mint a „láthatatlan egyházra”. Ez a jelen írás témája, és ebben a tanulmányban az egyetemes egyházra vonatkozó értelmezést fejtjük ki alaposabban.

A használat negyedik kategóriája a helyi gyülekezetre vonatkozik. Mivel a helyi gyülekezet helyhez kötött és látható, ezért erre néha a „látható gyülekezetként” utalnak.

Ahogy korábban említettük, az *ekklesia* vagy egyház szót mind egyes, mind többes számban használják. A helyi gyülekezet vonatkozásában a szót mind egyes, mind többes számban használják attól függően, hogy az író egy vagy több helyi gyülekezetéről beszél. Az *ekklesia* szót az egyetemes egyházra csak egyes számban használják, mert csak egyetlen láthatatlan egyház létezik.

I. AZ EGYETEMES EGYHÁZ MEGHATÁROZÁSA

Az egyetemes egyház tanulmányozásának második része a téma meghatározásával foglalkozik: mit értenek egyetemes egyház alatt. Az egyik egyszerű meghatározás szerint: „Az egyetemes egyház az a lelki szerveződés, amelynek a Messiás a feje, és pünkösdtől az elragadtatásig minden egyes hívő a tagja”. E meghatározással kapcsolatban négy pontot vitatunk meg.

A. A velejárók

Ennek a meghatározásnak négy velejáróját kell részleteznünk. Először is ez a Messiás egyháza, a Messiáshoz tartozik. Ezt az egyházra vonatkozó legelső említéskor tisztázzák (Máté 16:18), amikor Jesua (Jézus) azt mondja Péternek: *ezen a kősziklán építem fel az én*

anyaszentegyházamat. Az *én* személyes birtokos névmás használatával Jesua azt mondta, hogy az általa épített egyház az ő személyes egyháza lesz.

Azt a tényt, hogy ez a Messiás egyháza, ötféleképpen láthatjuk. Először is, ő volt az, aki az első vezetőit tanította és képezte, és felkészítette őket az egyházban betöltendő szerepükre. A jövőbeli szerepükre az egyik legjobb felkészítő tanóra a felső szobában elhangzott tanítás volt (János 14., 15., 16.). Másodszor, ő küldte el a Szentlelket, hogy ebben az egyházban lakozzon (Apostolok Cselekedetei 2:33). Harmadszor, Jézus gondoskodott a lelki ajándékokról, amennyiben elküldte a Szentlelket, hogy szétossza a Lélek ajándékait (Efézus 4:8-11). Az egyén működését az egyházon belül az határozza meg, hogy milyen lelki ajándékot kapott. Negyedszer, ez a Messiás egyháza, amennyiben ő ennek az egyháznak a feje (Efézus 1:20-23, Kolossé 1:18). Ötödször, ő készíti fel az egyházat arra, hogy a menyasszonya legyen (Efézus 5:25-27). Az egyház valóban a Messiás egyháza, a személyes tulajdona.

E meghatározás második velejárója az, hogy minden hívő tagja az egyháznak. Az egyetemes, láthatatlan egyház az Apostolok Cselekedetei 2. fejezetétől kezdve minden hívőt magában foglal. Nincs kétféle hívő ma, azok, akik részei az egyetemes egyháznak, és azok, akik nem, hanem minden hívő az egyetemes egyház része.

A harmadik velejáró az, hogy az egyház csakis hívőkből áll. Az egyetemes vagy láthatatlan egyházban nincsenek nem hívők. A helyi vagy látható gyülekezetben vannak hívők és nem hívők is, ám ez nem igaz az egyetemes, láthatatlan egyházra, hiszen az csakis hívőkből áll.

E meghatározás negyedik velejárója az, hogy az egyetemes egyház azokból a szentekből áll, akik pünkösdtől (Apostolok Cselekedetei 2-ben) az elragadtatásig éltek. Az egyháznak nem tagjai az ószövetségi szentek, és nem lesznek tagjai a nagy nyomorúság szentjei és a millennium szentjei sem. Az egyház azokból a hívőkből áll, akik Apostolok Cselekedetei 2 és az elragadtatás között élnek. Erről később bővebben beszélünk a jelen tanulmányban, amikor azzal foglalkozunk, hogy hogyan és mikor kezdődött az egyház. Akkor sorakoztatjuk fel a bibliai bizonyítékokat arra, hogy az egyház csakis a pünköszt és az elragadtatás között élőkől áll, nem az előttük vagy utánuk élőkől.

B. Isten elméjében fogant

E meghatározás második pontja szerint bár az egyháznak volt történelmi kezdete, Isten elméjében már megfogant az örökkévaló múltban. Az egyházra nem szabad zárójelként gondolnunk, amire Isten rákényszerült, hogy kitöltse a Messiás első és második eljövetele közötti időszakot, vagy Jesua messiási voltának Izrael általi elutasítása és elfogadása közötti időszakot. Az egyház mindig is része volt Isten tervének.

Efézus 3:9 tanítja azt a tényt, hogy az egyház Isten elméjében fogant: *És hogy megvilágosítsam mindenknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, aki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által.*

E vers szövegkörnyezetében Pál az „egyházként” nevezett új egységet vitatta meg, amely egyaránt áll zsidó és pogány hívőkből. Rámutatott, hogy Isten elméjében ez már megfogant. A múltban el volt rejtve Istenben, de az apostol életének napjaiban kijelentetett.

Ráadásul Kolossé 1:24-26 kijelenti: *Most örülök a ti érettetek való szenvedéseimnek, és a magam részéről betöltöm ami hija van a Krisztus szenvedéseinek az én testemben az ő testéért, ami az egyház; amelynek lettem én szolgájaként az Isten sáfársága szerint, amelyet nekem adott ti rátok nézve, hogy betöltsem az Isten ígését, tudniillik ama titkot, mely el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett az ő szentjeinek.*

Pál itt megjegyzi, hogy bár az egyetemes egyháznak volt történelmi kezdete, Isten elméjében már megfogant, és az örökkévalóságban elterveztetett. Nem hirtelen zárójel volt. *Míg ősidők óta és nemzetségek óta el volt rejtve, most megjelent az ő szentjeinek.*

C. Az egyes számú főnév használata

A harmadik, csak egy egyetemes egyház létezik, mivel az *ekklesia* szó az egyetemes egyház vonatkozásában kizárólag egyes számban szerepel, soha sem többes számban. Tehát amikor az Újszövetség az egyetemes, láthatatlan egyházzal beszél, csak az egyes számú főnevet használja.

Pál például az mondta, hogy üldözte az egyházat (Apostolok Cselekedetei 8:3, I. Korinthus 15:9, Galácia 1:13, Filippi 3:6). Bár számos helyi gyülekezetet üldözött, az egyes számú főnév használata arra utal, hogy az egyetemes egyházat üldözte. Továbbá, a Messiás szereti az egyházat (Efézus 5:23-33); megszenteli az egyházat (Efézus 5:26-27), és az egyház feje (Efézus 1:22, 5:23, Kolossé 1:18). Mindegyik esetben kizárólag az egyes számú főnevet használják. Továbbá apostolokat állított (többes számú főnév) az egyházban (egyes számú főnév) (I. Korinthus 12:28). Az egyház megismerteti Isten bölcsességét (Efézus 3:10), bár ez nem minden helyi gyülekezetre igaz. Végezetül pedig ott az *elsősülöttek egyháza* (Zsidókhöz írt levél 12:23).

Mindezen példák lényege az, hogy minden olyan esetben, amikor az *ekklesia* szót az egyetemes, láthatatlan egyházra használják, mindig egyes számú főnevet használnak. A többes számot egyszerűen azért nem használják, mert egyetlen ilyen egyház létezik.

D. Az egyház nem Izrael

A meghatározás tekintetében a negyedik és egyben utolsó pont az, hogy az *ekklesia* nem egyenlő Izraellel. Különbözik Izraeltől, s az Újszövetség soha nem teszi az egyházat Izraellel egyenlővé. Nem Isten választott népének folytatása az egyház; különálló elem, különálló „népek”, és különálló része Isten programjának. Mivel az egyház nem egyenlő Izraellel, vigyázni kell, nehogy összekeveredjen a kettő az egyház pontos meghatározásakor.

II. AZ EGYETEMES EGYHÁZ KEZDETE

E tanulmány harmadik része a következő kérdéssel foglalkozik: mikor kezdődött pontosan az egyetemes egyház? Van ezen a téren némi zavarodottság, hiszen vannak olyanok, akik azt állítják, hogy az egyetemes egyház mindig is létezett, ezért már Ádámnál elkezdődött. Mások szerint az egyetemes egyház Ábrahámmal kezdődött. Megint mások azt állítják, hogy az egyetemes egyház valamikor Apostolok Cselekedetei 2. után, vagy a 9. fejezetben, vagy egészen később, a 28. fejezetben kezdődött.

A. Időzítés

A Biblia szerint mikor kezdődött pontosan az egyetemes egyház? Az Írás számos részét meg kell vizsgálnunk ahhoz, hogy ezt a kérdést megválaszolhassuk. Az első rész Máté 16:18, ahol Jézus azt mondta: *ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat.*

Ez az egyház az egyetemes egyház. Amikor Jézus ezt a kijelentést tette, az egyház építése még csak a jövőre utalt. Jézus nem azt mondta, hogy „most építem az egyházamat” vagy „folytatom az egyházam építését”, vagy „folyamatosan építettem az egyházamat”. Ehelyett ezt mondta: *felépítem az egyházamat.* Ezért az egyetemes egyháznak valamikor Máté 16:28 után kellett elkezdődnie, mivel Jézus itt a jövő időt használta. Ez olyan igeidő, amit nem lehet úgy értelmezni, mint ami már létező egyházra utalna.

A kulcsfontosságú oka annak, hogy az egyház Máté 16:18 után kezdődött, az, hogy két esemény abszolút lényeges volt az egyház megalapításához és megalapozásához. Először is, Jesua feltámadása; másodsor pedig Jesua mennybemenetele. Amíg ez a két esemény nem történt meg, az egyházat nem lehetett megalapítani.

Efézus 1:19-20 tanítja azt, hogy Jézus feltámadása előfeltétele az egyház megalapításának: *és mi az ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk, az ő hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta őt a halálból, és ültette őt a maga jobbára a mennyekben.*

A 2. és 3. versben Pál az egyetemes egyház fogalmával foglalkozott. Később a 19-20. versekben annak az egyetemes egyháznak az előfeltételeiről beszélt: Jesua feltámadásáról a halálból. Amíg ez az esemény meg nem történt, az egyházat nem lehetett megalapítani.

Nem csupán a feltámadásra volt szükség ahhoz, hogy az egyház megszülessen, hanem a mennybemenetelre is, amely után Efézus 4:7-12 szerint lelki ajándékokat adományoznak: *Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint. Ezokáért mondja az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek. (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire? Aki leszállott vala, ugyanaz, aki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.) És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangyélisákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: A szentek tökéletesbbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére:*

Ezekben a versekben Pál rámutat arra, hogy a lelki ajándékokat csakis Jézus mennybemenetele után adták. A lelki ajándékok célját Pál Efézus 4:12-16-ban leírja: a Messiás testének építésére adattak. Ezen lelki ajándékok jelenléte nélkül nem lenne egyetemes egyház. Mivel ezeket a lelki ajándékokat Jesua mennybemenetele előtt lehetetlen lett volna megkapni, és az ok, amiért az egyház csak Máté 16:18 után kezdődhetett, az volt, hogy mind a feltámadás, mind pedig a mennybemenetel az egyház megalapításának előfeltétele volt. Az egyház nem az Ószövetségben kezdődött, s nem is az evangéliumok történetében; az egyház pünkösdkor született meg Apostolok Cselekedetei 2-ben.

B. Bibliai bizonyíték

Mi a bibliai bizonyíték arra, hogy az egyház pünkösdkor született meg Apostolok Cselekedetei 2-ben? A bizonyítékot az Írás négy részében látjuk. Az első rész, amely az egyetemes egyház születésével foglalkozik Kolossé 1:18: *És ő a feje a testnek, az egyháznak: aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben ő legyen az első.* A lényeg itt az, hogy az egyház a Messiás teste.

A második rész, amely az egyetemes egyház kezdetével foglalkozik I. Korinthus 12:13: *Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.*

E vers lényege az, hogy Krisztus testébe, az egyházba a lélek keresztsége által lehet bejutni. Más szóval, a Szentlélek lélek-keresztség szolgálata helyezi a hívőt a Messiás testébe. Ezért tanítja világosan ez a vers azt, hogy nem csupán néhány, hanem minden hívőt a Szentlélek keresztel be a Messiás testébe. Amíg nem létezett a Lélek keresztség, addig nem létezett egyetemes egyház sem. Ha meg tudjuk határozni azt, hogy mikor indult a Lélek keresztség, akkor az azt is megmutatja, hogy mikor kezdődött az egyház, mivel az egyház, a Messiás teste létének a Lélek keresztség elengedhetetlen eleme.

A harmadik rész, amely az egyetemes egyház kezdetével foglalkozik Apostolok Cselekedetei 1:5: *hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva.*

E szerint a vers szerint a Lélek keresztség Apostolok Cselekedetei 1-ben még eljövendő volt. A Lélek keresztség még nem kezdődött el, mert Jézus itt is a jövő időt használta: „ti azonban Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni *nem sok nap múlva*”. Azért nem tapasztalták még meg ezt, mert bár Jézus már feltámadt, még nem ment a mennybe. Így felmerül a kérdés: mikor is kezdődött a Lélek keresztség? A logikus válasz az, hogy a Lélek keresztség Apostolok Cselekedetei 2-ben kezdődött. A gond csak az, hogy Apostolok Cselekedetei 2:1-4 nem említi a Lélek keresztséget. Azt a tényt említi, hogy a Szentlélek betöltötte őket, de azt nem jelenti ki, hogy keresztelte is őket. Hogyan lehet bizonyítani akkor, hogy a Lélek keresztség, s így az egyház is mégis Apostolok Cselekedetei 2-ben kezdődött?

Az egyetemes egyház pontos kezdetét a negyedik résszel lehet bizonyítani, Apostolok Cselekedetei 11:15-16-ban. E rész háttere Apostolok Cselekedetei 10-ben kezdődik, amikor is Péter elment Kornéliusz, egy pogány ember házába. Péter ezeknek a pogányoknak hirdette az evangéliumot, akik megtértek, és ennek következtében betöltek a Szentlélekkel. Apostolok Cselekedetei 11-ben Péter a jeruzsálemi gyülekezet tanácsa előtt védte meg magát, mivel pogány otthonba lépett. A 15-16 vers így szól: *Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszállt a Szent Lélek ő reájok, miképpen mi reánk is kezdetben. Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról, amint mondá: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni.*

A 15. versben Péter kijelentette, hogy a *Szent Lélek leszállt rájuk* (ezekre a pogányokra), *miképpen reánk is* (a zsidókra) *kezdetben*. Mikor indult mindez? Apostolok Cselekedetei 2. volt a kezdet, hiszen Péter a 16. versben kijelenti, hogy ami kezdetben történt Jézus szavainak beteljesülése volt (Apostolok Cselekedetei 1:5). A Lélek keresztség tehát pünkösdkor kezdődött. Mivel a Lélek keresztség elengedhetetlen az egyház létrehozásához, ezért az egyház is ekkor született.

A négy írásrészben az egyetemes egyház kezdetével kapcsolatos négy bizonyíték összefoglalva tehát ez: először is, az egyház a Messiás teste (Kolossé 1:18); másodsor, ebbe a testbe a Lélek keresztségével lehet bekerülni (I. Korinthus 12:13); harmadszor, Apostolok Cselekedetei 1:5 szerint a Lélek keresztség még eljövendő, és negyedszer, az egyház pünkösdkor kezdődött Apostolok Cselekedetei 2-ben, és az elragadtatásig folytatódik (Apostolok Cselekedetei 11:15-16).

III. AZ EGYETEMES EGYHÁZ ÖSSZETÉTELE

A tanulmány negyedik része az egyetemes egyház összetételével foglalkozik. Egyszerűen azt mondhatnánk, hogy hívő zsidókból és hívő pogányokból áll. Ezt az igazságot két rész tanítja, Efézus 2:11-16 és Kolossé 1:24-27.

A. Efézus 2:11-16

Annak okáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülméletlenségnek nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülméletkedés, Hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek, és az ígért szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, ki egygő tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett válaszfalat, Az ellenségeskedést az ő

testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtsen ő magában, békességet szerezvén; És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfá által, megölvén ezen az ellenségeskedést.

Ennek a résznek az a lényege, hogy az egyetemes egyház olyan zsidókból és pogányokból (nem zsidókból) áll, akik hittek Jესuában, s ebben rejlik az egyetemes egyház egyedisége. Az Efézus és Kolossé levelekben Pál szerint ez az a „titok”, ami most megjelent. Néhányan azt tanítják, hogy maga az egyház az egyike ezeknek a titkoknak.

Amikor az Újszövetség a „titok” szót használja, akkor egy olyan tanításra utal, amely az Ószövetségben egyáltalán nem volt leleplezve, ezt egyáltalán nem látták előre, ám az Újszövetségben kijelentetett. Egyes tanítások szerint a zsidó Írásokban még csak halvány utalás sem volt az egyház létrejöttére. Ez azonban nem teljesen igaz. Róma 9, 10, és 11-ben Pál idézett bizonyos ószövetségi utalásokat, amelyek az egyházra vonatkoztak.

A titok nem maga az egyház volt, hanem az, hogy az egyház zsidókból és pogányokból áll, akik egy testté lettek egyesítve. Ez az a titok, ami most kijelentetett. Pál kétszer említi ezt. Először Efézus 3:1-6-ban: *Ezért vagyok én, Pál, a Krisztusnak foglya ti érettetek, a pogányokért; Ha ugyan hallottátok Isten kegyelmének rendelkezését, melyet nékem adott a ti érdeketekben; Hogy tudniillik kijelentés útján ismertette meg velem a titkot, aszerint, amint az elébb megírom röviden, Melynek olvasásából megérthetitek, hogy micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől; Amely egyéb időkben meg nem ismerttetett az emberek fiaival úgy, ahogy most kijelentetett az ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által: Hogy tudniillik a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígérétenek a Krisztus Jézusban az evangéliom által.*

Miután kétszer használta a titok kifejezést, úgy határozta azt meg, ami a kegyelem jelenlegi rendelkezésében került kinyilatkoztatásra, nem úgy, mint az egyház maga, hanem mint az egyház, amely zsidó és pogány hívőkből áll össze egy testben.

B. Kolossé 1:24-27

Most örülök a ti érettetek való szenvedéseimnek, és a magam részéről betöltöm ami híja van a Krisztus szenvedéseinek az én testemben az ő testéért, ami az egyház; Amelynek lettem én szolgájává az Isten sáfársága szerint, amelyet nékem adott ti rátok nézve, hogy betöltsem az Isten ígését, Tudniillik ama titkot, mely el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett az ő szenteinek, Akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége:

Az egyetemes egyház összetételére vonatkozó második részben Pál ismét kétszer használja a *titok* kifejezést. Amikor meghatározta a *titok* szót, akkor nem magára az egyházra utalt, nem is magára a kegyelem rendelkezésére, hanem a *titok* szót abban az értelemben használta, hogy a zsidók és a pogányok egy testben lettek egyesítve. A *titok* magában foglalta azt is, hogy *a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége*. Ez sem volt kijelentve az Ószövetségben. Nem volt kijelentve az, hogy a zsidók és a pogányok egy testben lennének, és az sem, hogy a Messiás őbennük lakozna.

Befejezésül, az egyház összetételére vonatkozóan az egyház hívő zsidókból és pogányokból áll. A zsidóknak és a pogányoknak ez az egysége az a titok, amely most a kegyelem korszakában kinyilatkoztatásra került.

IV. AZ EGYETEMES EGYHÁZ ALAPJA

Tanulmányunk ötödik része arra a kérdésre ad választ, hogy mi az egyetemes, láthatatlan egyház alapja.

A. A kőszikla: Máté 16:1-8

A római katolikusok erre a versre alapozva azt tanítják, hogy az egyház alapja Péter apostol volt. Azt állítják, hogy a szikla szó Péterre utal, és figyelmen kívül hagyják azt a tényt, hogy erre a szóra két különböző főnevet használnak, az egyik hímnemű, a másik pedig nőnemű. Amikor Jësua azt mondta, hogy *ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat*, akkor a görög *petra* szót használta, ami azt jelenti, hogy „kőszikla”. Nőnemű főnév, ami sziklára utal, nagy kőszirtre, masszív kőre. A Péterre használt görög szó a *petros*, hímnemű szó, jelentése „kis kő” vagy „kavics”.

Ráadásul azt állítani, hogy Péter a *kőszikla*, ellentmond a görög nyelvtan szabályainak. A görög nyelvtan egyik szabálya az, hogy egy nőnemű szó nem módosíthat hímnemű szót, illetve hímnemű szó sem módosíthat nőnemű szót. Így a *petra*, ami nőnemű szó nem utalhat a *petrosra*, ami hímnemű szó. Azzal, hogy a katolikusok azt tanítják, hogy a kőszikla szó Péterre utal, megszegik a görög nyelvtan szabályait.

Az Újszövetség összesen tizenhatszor használja a *petra* szót, még hozzá kétféleképpen: szó szerinti értelemben és jelképesen. Tizenegyszer szó szerinti értelemben, vagyis nagy sziklaszirtról beszél. Ötször pedig jelképesen, Jézusra, a Messiásra: egyszer Máté 16:18-ban, egyszer Róma 9:33-ban, kétszer I. Korinthus 10:4-ben és egyszer I. Péter 2:8-ban. Ezt a szót azonban soha nem használják olyan emberre, mint Péter.

Bár a Biblia számos jelképet használ, azt mindig következetesen teszi. Egy bizonyos jelkép az esetek kilencvenöt százalékában ugyanazzal a jelentéssel bír az Ó- és Újszövetségben egyaránt. Amikor a „szikla” vagy „kő” szót jelképes értelemben használják, az mindig a Messiásra vonatkozik, a Szentháromság második személyére, a názáreti Jézusra, ám sosem olyan emberre, mint Péter.

B. A kétfajta alap: Máté 7:24-27

Máté 7:24-27-ben Jësua kétfajta alapról beszélt: a homok alapról és a kőszikla alapról. A kőszikla alap Jësúát jelképezte, és az ő tanításait. Pál I. Korinthus 3:11-ben egyértelművé tette, hogy a Messiás ez az alap: *Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus*.

C. A fő szegletkő: Efézus 2:20-22

A Messiás nem csupán az alap, hanem ennek az alapnak a fő szegletköve is Efézus 2:20-22 szerint: *Kik fölépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, Akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Úrban, Akiben ti is együtt építtetek Isten hajlékává a Lélek által*.

A Messiás a *szegletkő* és az *alap*. Az apostolok és próféták az alap egyéb kövei. Péternek nem volt különösebb szerepe az összes többi apostolnál. Az egyház *alapja* tehát maga Jézus, a Messiás. Ő a fő *szegletkő*, és az alap két sora az *apostolok* és a *próféták*.

V. AZ EGYETEMES EGYHÁZ CÉLJA

A hatodik rész az egyetemes egyház céljával foglalkozik. Az egyetemes egyháznak összességében öt cél adatott.

A. Egy nép az ő nevéért: Apostolok Cselekedetei 15:13-18

Miután pedig ők elhallgattak, felele Jakab, mondván: Atyámfiai, férfiak, hallgassatok meg engem! Simeon elbeszélé, mimódon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének, És ezzel egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva: Ezek után megtérek és felépitem a Dávidnak leomlott sátorát; és annak omladékait helyreállítom, és ismét felállatom azt: Hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat, és a pogányok mindnyájan, akik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, ki mindezeket megcselekszi. Tudja az Isten öröktől fogva minden ő cselekedeteit.

Az egyetemes egyház első célja az, hogy a pogányok (nem zsidók) közül kihívjon egy *népet az ő nevének* (14. vers). Az a tény, hogy az egyház a zsidókkal együtt szerepet kap majd, előre látott következtetés volt. Apostolok Cselekedetei 15. fejezete valójában az első jeruzsálemi egyházi zsinatról számol be. Akkor még az egyház szinte teljesen zsidó volt. Most, hogy Pál elkezdte szolgálatát a pogányok felé, és ők hittek Jézusban, felmerült a kérdés: a nem zsidó népek valóban megmenthetőek voltak anélkül, hogy először áttérnének a judaizmusra, és megtartanák Mózes törvényét? A zsidó hívők részéről fel sem merült a kérdés, hogy zsidók lennének a Messiás testében. Sokan azonban úgy gondolták, hogy csakis zsidók lesznek majd az egyházban. Azt hitték, hogy csak azok a pogányok lehetnek a Messiás testének tagjai, akik először áttértek a judaizmusra. A lényeg azonban itt az, hogy az egyháznak egyetemesebb célja volt, és a pogányok közül is kihív egy *népet az ő nevének*.

Róma 11:25-26 szerint csakis akkor teljeseedik be az egyház, amikor ez a cél is megvalósul: *Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiai ezt a titkot, hogy magatokat el ne higgyétek, hogy a megkeményedés Izraelre nézve csak részben történt, ameddig a pogányok teljessége bemegy. És így az egész Izrael megtartatik, amint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat.*

A 25. vers megemlíti a *pogányok teljességét*. A vakság csak *részleges* Izraelen addig, amíg a *pogányok teljessége be nem megy*. A teljesség kifejezés egy „számra” utal. Más szóval Isten kijelölt egy számot, amit be szándékozik vinni a Messiás testébe. Amikor a pogányoknak ez a meghatározott száma beteljesül, az egyház teljes lesz.

A 26. vers kijelenti, hogy ekkor Izrael részleges vaksága is eltávozik. Csakis akkor tér meg egész Izrael miután a pogányok teljes száma bement.

Az egyetemes egyház egyik célja az, hogy a pogányok közül kihívjon *egy népet az ő nevéért*. Amikor ez a cél beteljesedik, az egyház teljes lesz.

B. Feltékenységre ingerelni a zsidókat: Róma 11:11-14

Annakokáért mondom: Avagy azért botlottak-é meg, hogy elessenek? Távolságra legyen; hanem az ő esetük folytán lett az idvesség a pogányoké, hogy ők felingereltesse. Ha pedig az ő esetük világnak gazdagsága, és az ő veszteségök pogányok gazdagsága, mennyivel inkább az ő teljességök? Mert néktek mondom a pogányoknak, amennyiben hát én pogányok apostola vagyok, a szolgálatomat dicsőítem, Ha ugyan felingerelhetném az én atyámfiai, és megtarthatnék közülök némelyeket.

Pál ebben a részben rámutat arra, hogy az ő egyedi elhívása az volt, hogy *a pogányok apostola* legyen. Pál volt az, aki megalapozta a nem zsidó evangelizációt. A pogányok részei az egyháznak, s az egyetemes egyház egyik célja az, hogy a pogányok közül kihívjon egy népet az ő nevéért.

Az első cél elvezet a második célhoz: Isten azért akart kihívni egy népet az ő nevéért a pogányok közül, hogy a zsidókat féltékenységre ingerelje. Pál a görög *parazeilao* szót használja a *féltékenységre ingerlés* kifejezésre. Ez két görög szónak a kombinációja: az első a *para*, amelynek jelentése „mellé menni”, a második pedig a *zeilos*, amelynek jelentése „égni, izzani, tüzet beindítani, izzó vörössé tenni”. A *parazeilao* szó tehát azt jelenti, hogy valaki mellé menni, hogy izzásra, forrásra készítsük, vörössé tegyük a féltékenységtől azért, hogy arra vágyjon, amivel az, aki mellé jött, rendelkezik. A pogány hívőnek tehát a zsidó ember mellé kell mennie, és olyan életet kell élnie, amitől a zsidó ember izzani fog a féltékenységtől, és azt mondja: „Mit csinál ez a pogány az én Messiásommal?”, és maga is hinni akar Jusuában. Szomorú, hogy az egyház történelmének túlnyomó része során az volt a tendencia, hogy a zsidókat inkább haragra ingerelték, mintsem féltékenységre. Ez az egyetemes egyház második célja a kegyelem rendelkezése idején: *féltékenységre ingerelni a zsidókat azért, hogy eljussanak az üdvözítő hitre.*

Számos pogány tett így. Egy több ezer zsidó hívő körében végzett felmérés azt mutatta, hogy többségüket pogány hívők vezettek a Messiáshoz, többek között engem is. Izrael vaksága csak részleges. A kegyelem kiválasztása szerint létezik ebben a korban egy maradék. Ismétlem, az egyetemes egyház összetétele mind hívő zsidókat, mind hívő pogányokat tartalmaz. A zsidók hívővé válásának és a Messiás testébe vitelének egyik eszköze az, hogy a pogány hívők féltékenységre ingerlik őket.

C. Isten sokféle bölcsességét megismertetni: Efézus 3:10

Azért, hogy megismertettessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsessége.

Az egyetemes egyház harmadik célja az, hogy megismertesse az *Istennek sokféle bölcsességét*, különös tekintettel az angyali lényekre. Ráadásul ezek bukott angyali lények, mivel Pál ugyanazt a terminológiát használja itt, mint Efézus 6:12-ben, ahol egyértelműen démonokra utal. Tehát még a bukott angyalok is tanulnak *Isten sokféle bölcsességéről* az által, amit Isten tesz az egyházban.

D. Istennek lakhelyet készíteni: Efézus 2:20-22

Kik fölépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, Akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Úrban; Akiben ti is együtt építtetek Isten hajlékává a Lélek által.

Az egyetemes egyház negyedik célja az, hogy nem csupán az egyéni hívő *Isten hajléka*, hanem maga az egyetemes egyház is, organizmusként szintén lakhely, *Isten hajléka*.

E. Istennek örök dicsőséget szerezni: Efézus 3:20-21

Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogysen mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, Annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Amen!

Pál kijelenti, hogy az egyetemes egyház ötödik célja az, hogy örök dicsőséget szerezzen Istennek. Mire Isten programja véget ér az egyház számára, pontosan ez fog megtörténni.

VI. AZ EGYETEMES EGYHÁZ JELKÉPES ÁBRÁZOLÁSA

A hetedik rész az Újszövetségben használt egyetemes egyházra vonatkozó jelképes ábrázolásokkal foglalkozik, és annak kapcsolatára Jesuával, a Messiással. Tíz ilyen jelképes ábrázolás létezik, s mindegyik sajátos céllal és sajátos alkalmazással bír.

A. A pásztor és a juh

Az első ábrázolásra vonatkozó fő írásrész János 10:1-39, amely három értekezést tartalmaz a jó pásztorról.

1. Tíz jellemző

Ebben a részben összesen tíz sajátos pont van. Először is az 1. és 2. versekben János rámutat, hogy a Messiás az, aki az ajtón megy be: *Bizony, bizony mondom néktek: Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnán hág be, tolvaj az és rabló. Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az.*

Ezeknek a verseknek az a lényege, hogy Jesua az igaz ajtón keresztül megy be. Mindenki más, aki *valamely más módon* ment be, azt bizonyítja, hogy nem pásztor, hanem rabló.

A második pont az, hogy az igaz pásztort mindig azok fogják követni, akik valóban juhok, a 3-5. versek szerint: *Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevökön szólítja, és kivezeti őket. És mikor kiereszti az ő juhait, előttök megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját.*

Később a 14. versben kijelenti: *Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim.*

Az igaz pásztort azok követik, akik igazán az ő juhai; nem hallgatnak idegenek hangjára.

A harmadik pont a 7. versben van: *Újra monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja.*

Nemcsak, hogy az ajtón keresztül ment be, de ő maga a juhok ajtaja.

A negyedik pont az, hogy ő szereti a juhait, az ötödik pont pedig az, hogy gondoskodik az ő juhairól. Mindez része a 14. versben szereplő jó pásztor motívumnak. Jó pásztori szerepében szereti a juhokat, és ezt a szeretetet azáltal fejezi ki, hogy gondoskodik a juhairól.

A hatodik pont a 8. versben található: *Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájuk a juhok.*

Ismétlem, a többi pásztor természetesen hamis, és az igaz juhok, akik az igaz egyház, nem követnek hamis pásztort.

A hetedik pont a 9-10. versekben van: *Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. A tolvaj nem egyébért jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővülködjenek.*

Ez a pásztor és a juhai közötti közösségről szól; kapcsolatuk van egymással. Emiatt a közösség miatt nem tudják becsapni őket a szélhámosok.

A nyolcadik pont a pásztor és a juhok közötti kapcsolat szemléltetésében az, hogy a zsidó juhok és a pogány juhok egy akolba tereltetnek a 16. vers szerint: *Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és léssen egy akol és egy pásztor.*

Az előzőekben rámutattunk arra, hogy az egyik titok, amelyet az Újszövetség tartalmaz, de nem volt leleplezve az Ószövetségben, az, hogy az egyház összetétele az egy testbe hozott zsidó és pogány hívőkből áll. Ez a rész tartalmazza e titok kinyilatkoztatásának az első jelét.

Azok a juhok, akikről eddig beszélt, a zsidó juhok voltak, a 16. versben aztán megemlíti, hogy vannak neki *más juhai is, nem ebből az akolból* valók. Az *eből az akolból* való juhok a zsidó hívők voltak, a *más juhok* pedig a pogány hívők, akik János 10. idején még el voltak választva. A zsidók és pogányok *egy nyájba* terelésének egysége csakis Jesua halála, temetése és mennybemenetele után történhetett meg. Itt arra mutatott rá a szerző, hogy a zsidókat és a pogányokat egy akolba fogják terelni, az egyházba, s akkor *egy nyájjá* válnak *egy pásztor* alatt. Tehát már János 10-ben utaltak arra, hogy a zsidó és pogány hívők egy új egysége jön majd létre.

Az illusztráció kilencedik pontja az, hogy a juhok pásztor a 11. és 15. versek szerint leteszi majd az életét az igaz juhokért.

A 11. vers így szól: *Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.*

A 15. vers így szól: *Amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért.*

Az igaz juhok fölötti igaz pásztor hajlandó letenni az életét a juhaiért.

Az illusztráció tizedik pontja a pásztor és a juhok kapcsolatára vonatkozóan az, hogy ebben a kapcsolatban vannak bizonyos időbeli megkülönböztetések: múlt, jelen, és jövő. A múltra vonatkozóan Jézus, a jó pásztor az életét adta a juhaiért (János 10:11). A jelenre vonatkozóan ő a juhok nagy pásztor, és a juhok megszentelésének folyamatát végzi (Zsidókhoz írt levél 13:20-21). A jövőre vonatkozóan pedig a pásztor megjutalmazza majd a juhokat (I. Péter 5:1-4).

2. Öt alkalmazás

A pásztor és a juhok első, jelképes illusztrációjának öt sajátos alkalmazása van. Az első alkalmazás a Messiás közbenjárása: közbenjár a juhaiért.

A második alkalmazás a gondoskodás: nem a juhok feladata, hogy megtalálják a saját legelőjüket, hanem a pásztor feladata, hogy ételhez és vízhez vezesse őket. A tény, hogy mi vagyunk a juhok, ő pedig a pásztor, azt az ígéretet hordozza magában, hogy ő gondoskodni fog alapvető szükségégeinkről. Nem azt ígéri, hogy gondoskodik a vágyainkról, ez csak az akaratával összhangban történhet és hívökként változhat. Az élet alapvető szükségleteiről azonban gondoskodik.

A harmadik alkalmazás a védelem: az is a pásztor feladata, hogy megvédje a juhokat a külső támadásoktól, legyen az oroszlán, medve vagy farkas.

A negyedik alkalmazás az elhívás. A nap folyamán a pásztor különleges hívást intéz a juhaihoz, amit csakis a juhok értenek meg és ismernek fel. A juhok ekkor a pásztorhoz mennek, hogy az vízhez, legelőre vagy a nyájhoz vezethesse őket. E szerint az alkalmazás szerint arra hívja el a hívőket, hogy különböző feladatokat lássanak el a nyájban, használják különböző ajándékaikat Krisztus testének felépítésére. A juhok felelőssége engedelmessé válni a hívásnak.

Az ötödik alkalmazás pedig a biztonság. János 10:27-29 szerint ebben a pásztorban biztonság van: *Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: És én örök életet adok nekik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat adta nekem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.*

A biztonság ígérete az, hogy ha az ő juhaivá válunk, akkor soha többé nem lehetünk nem az ő juhok. Ennek a kapcsolatnak része üdvösségünk örök biztonsága.

B. A szőlőtő és a szőlővesszők

Az egyetemes egyház és a Messiás kapcsolatának második jelképes ábrázolását János 15:1-16-ban találjuk.

1. Hét jellemző

Ebben az illusztrációban hét pont figyelhető meg. Először is, ez az illusztráció a Messiással való egység fogalmát tanítja; amint a szőlővessző egy a szőlőtővel, úgy a hívők is egyek vele.

Másodsor, ahogy a szőlővesszők közösségben vannak a szőlőtővel, úgy a hívők is közösségben vannak a Messiással. A szőlővessző az életét, az erejét, a gyümölcsstermő képességét a szőlőtőtől kapja. Jesua a szőlőtő és a hívők a szőlővesszők: ettől a szőlőtőtől életet kapnak, képességet a működésre, és erőt a szolgálatra.

A harmadik pont az, hogy a hívőknek töretlen közösségben kell maradniuk. Ahogyan a szőlővessző folyamatosan a szőlőtőn él, a hívőknek is folyamatosan töretlen kapcsolatban kell lenniük saját szőlőtőjükkel, Jézussal, a Messiással.

Negyedszer, megtisztítás és metszés következik. A szőlővesszők megtisztításának és metszésének az a célja, hogy még több gyümölcsöt teremjenek. A hívőket is hasonlóképpen megtisztítják és megmetszik áldáson vagy fegyelmezésen keresztül azért, hogy több gyümölcsöt teremjenek.

Az ötödik pont a hatékony ima. A hatékony ima a szőlőtővel való létfontosságú kapcsolat függvénye. Ha a hívők megmaradnak benne, akkor képesek lesznek hatékonyan imádkozni.

A hatodik pont a mennyei öröm; a hívők örömben teremnek gyümölcsöt, mert kapcsolódnak a szőlőtőhöz.

A hetedik pont pedig az, hogy a gyümölcsözőségnek különböző fokozatai lesznek. Az első fokozat az alapvető gyümölcs termés 15:2a szerint: *Minden szőlővesszőt, amely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja.*

A gyümölcsözőség második fokozata a több gyümölcs 2b-ben: *hogy több gyümölcsöt teremjen.*

A gyümölcsözőség harmadik fokozata pedig az 5. versben található sok gyümölcs: *Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.*

Ha a hívők alapvető *gyümölcsöt* teremnek, Isten megtisztítja őket, hogy még *több gyümölcsöt* teremhessenek; ha a hívők több gyümölcsöt teremnek, és folyamatosan megmaradnak őbenne, akkor sok gyümölcsöt fognak teremni. A hívők tehát minél inkább növekednek a kegyelemben, annál inkább megtanulják, hogyan éljenek Lélekkel betöltött életet, és annál gyümölcsözőbbé válnak.

2. Négy alkalmazás

Ez a jelképes ábrázolás négy alkalmazást rejt magában. Elsőként, a hívők részesei a Messiás dicsőségének, ahogyan a szőlővessző is részese a szőlőtő növényi nedveinek, így a hívők is részesei lesznek az ő dicsőségének. A második alkalmazás a gyümölcsözőségre vonatkozik: a gyümölcsözőségnek az a feltétele, hogy megmaradjunk a szőlőtőben. A harmadik alkalmazás a lelki erőre vonatkozik: a termésre való erő abból ered, hogy megmaradunk a szőlőtőben. A negyedik alkalmazás az, hogy ő az életünk forrása, és az egyház megszentelésének forrása.

C. A szegletkő és az építőkövek

Az egyetemes egyház és a Messiás kapcsolatát leíró harmadik jelképes illusztrációt legjobban jellemző részt Efézus 2:19-22-ben találjuk.

1. Négy jellemző

Ez az alkalmazás négy fő pontot takar. Először is az egyház építése még folyamatban van.

Máté 16:18-ban Jesua ezt mondta: *ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat.* Amikor ezt mondta az egyház még nem létezett, de azóta már megalapozódott és épül, mert a szegletkövet lefektették. Ő a szegletkő; az apostolok és a próféták az alapkövek; és a hívők azok a kövek, amelyek erre az alapra épülnek.

A második pont az, hogy az egyéni hívők élő kövek, amelyek egymás tetejére vannak helyezve, amint az épület épül (I. Péter 2:5).

Ennek az illusztrációnak a harmadik pontja az, hogy Jesua az alap és a szegletkő is egyben (I. Korinthus 3:11, Efézus 2:20-22, I. Péter 2:6).

A negyedik pont pedig az, hogy ez a hívőkből álló épület a Szentlélek lakhelye. Ez a 19. és 20. versek lényege: *Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, kik fölépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus.*

Ezekben a versekben a folyamatosan épülő épület képét látjuk, s ez az épület az egyház. Az építő először a szegletkövet fekteti le, ez a szegletkő Jesua a Messiás. A szegletkőből kiindulva két sor alapkő indul, egyik az egyik, a másik a másik irányba, és egy alapvető négyzetet alkotnak. Az alapkövek egyik sora az *apostolokat*, a másik sora az újszövetségi *prófétákat* jelképezi. Amikor a szegletkövet lefektetik és az alapkövek is a helyükön vannak, akkor a többi követ is rájuk lehet építeni: a hívők azok az egyéni kövek, amelyek az alap tetejére épülnek. Amikor elkészül ez az épület, akkor jön majd az elragadtatás.

2. Négy alkalmazás

Ez a jelképes illusztráció négy alkalmazást foglal magában. Az első alkalmazás az, hogy a hívők függenek egymástól. Ahogyan egy épületben is különböző méretű köveket úgy helyeznek egymásra, hogy ha egyet is kihúznak közülük, akkor számos más kő is leborul, úgy a hívők is kölcsönösen függenek egymástól. Valójában a lelki ajándékokról szóló tan egésze a hívők egymástól való függését hangsúlyozza.

A második alkalmazás a stabilitás. Az alap lerakásának a célja az, hogy az épület stabilitását biztosítsa. A hívők csak akkor lesznek stabilak lelki életükben, ha a megfelelő alapra építenek.

A harmadik alkalmazás az irány. A szegletkő lefektetésének célja az, hogy a többi alapkövet egyenes vonalban tudják lefektetni; a szegletkő biztosítja a megfelelő irányt a többi kő számára. Ebben az illusztrációban az Úr igazgatja a hívők életét.

A negyedik pont pedig az, hogy a szentek jutalmazásának alapja az, hogyan építkeznek az alapra, Jesuára a Messiásra (I. Korinthus 3:10-15).

D. A főpap és a királyi papság

Az egyetemes egyház és a Messiás kapcsolatában a negyedik szimbolikus illusztrációt Zsidókhöz írt levél 3:1, 4:14-5:10, 7:1-10:18 és Jelenések 1:6, 5:10, és 20:6 részekben találjuk.

1. Két jellemző

Ennek az illusztrációnak két fő pontja van. Először is, miután Jézus feláldozta a vérért és a bűnért való végső áldozattá vált, a mennybe ment. Ő az áldozat, ám mivel önmaga mutatta be az áldozatot, Zsidókhöz írt levél 4:14-16 szerint ő a főpap is: *Lévén annak okáért nagy főpapunk, a ki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértetett*

mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

Ugyanerről ír Zsidókhoz írt levél 9:24 is: *Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.*

Szintén erről ír Zsidókhoz írt levél 10:19-22 is: *Mivelhogy azért atyámfiai bizodalomunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, azon az úton, a melyet ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által, és lévén nagy papunk az Isten háza felett: Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint a kiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől.*

Ezekben a részekben a főpap és a királyi papság illusztrációjának első fő pontja az, hogy Jézus főpapként bemutatta a végső áldozatot, s aztán a mennybe ment.

Ez vezet a második ponthoz, ami az, hogy most Jesua közbenjár a királyi papságért. Erről Róma 8:34 ír: *Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten jobbján van, a ki esedezik is érettünk.*

Szintén erről ír Zsidókhoz írt levél 7:25 is: *Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezék érettök.*

2. Két alkalmazás

Ennek az illusztrációnak két alkalmazása van. Elsőként az, hogy Jesua most papi szolgálatát végzi. Első eljövetele alatt próféta volt, a második eljövetele után király lesz, az első és a második eljövétel között pedig papként működik. Papi működésének fő szerepe a közbenjárás, közbenjár értünk. A hívők örök biztonságának egyik oka az, hogy ő „mindenha él, hogy esedezék érettünk”. Ezért üdvözít a végsőig. Mivel újra él, soha nem hal meg.

A második alkalmazás az, hogy mindezek fényében a hívőknek is áldozatot kell bemutatniuk. Ők a királyi papság. A pap szerepe az, hogy áldozatot mutasson be, így a hívőknek is áldozniuk kell. Azonban nem véráldozatról van szó, hanem négy másfajta áldozatról. Az első áldozat az, hogy a hívőknek oda kell szánniuk a testüket élő áldozatul az Úrnak, és ez azt jelenti, hogy Úrrá teszik őt az életükben (Róma 12:1-2). A hívők második áldozata az imádat, a dicséret és a hálaadás lelki áldozata (Zsidókhoz írt levél 13:15, I. Péter 2:5, 9). A harmadik áldozat a pénzügyi támogatás az Úr munkájára (Zsidókhoz írt levél 13:16). A negyedik áldozat a jó cselekedetek (Zsidókhoz írt levél 13:16).

E. A fej és a test

Az egyház és Jézus kapcsolatának ötödik, jelképes illusztrációjára egy főbb fejezet van, I. Korinthus 12:12-27.

1. Hét jellemző

Ebben a részben hét pontot figyelhetünk meg. Az első az, hogy az egyház önmagától fejlődő test, amely lelki ajándékokkal rendelkező egyénekből áll. A lelki ajándékok célja ennek a testnek az építése, táplálása és erősítése (Efézus 4:13-16).

A második pont az, hogy a test tagjait bizonyos szolgálatra jelölik ki, lelki ajándékuk szerint a test meghatározott részei.

Ebben az illusztrációban a harmadik pont az, hogy a test élő szerv, amely örökre egyesült a Messiással.

A negyedik, a testbe a Lélek keresztség által jut be az egyén, mert egy Lélek által kereszttettek be mindnyájan egy testbe, *akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.*

Az ötödik, az Atya tette a Messiást a test fejévé.

A hatodik pont az, hogy a fej az első, ezért elsőbbsége van a test, az egyház fölött.

Ennek az illusztrációnak a hetedik pontja pedig az, hogy a test és a fej között egység van.

A fej és a test illusztrációjáról szóló egyéb írásrészek a következők: Efézus 2:16, 4:4,5,16, 5:30-32, Kolossé 1:24 és 2:19.

2. Öt alkalmazás

Ennek az illusztrációnak öt alkalmazása van. Az első alkalmazás a táplálás; ahogyan a test az irányító központon, a fejen keresztül kap táplálékot, a hívők is tőle kapják a táplálékukat.

A második alkalmazás a gyöngéd szeretet; ahogyan az irányító központ, a fej szereti az általa irányított testet, úgy szereti ő is a hívőket.

A harmadik az erő; a test a működéshez szükséges erejét a fejtől, az agytól kapja, a hívők pedig tőle kapják a működésükhöz szükséges erőt.

A negyedik alkalmazás a megszentelés; a fej irányítja azt, hogy a test hogyan és mikor tisztul meg.

Az ötödik pedig a lelki ajándékok használata. Minden hívőnek van legalább egy lelki ajándéka. Minden egyes hívő egyéni felelőssége, hogy lelki ajándékát a Messiás testének építésére használja.

F. Az utolsó Ádám és az új teremtés

A Messiás és az egyetemes egyház kapcsolatának hatodik, jelképes ábrázolásában a fő írásrész I. Korinthus 15:20-22 és 45-49.

A 20-22. versek így szólnak: *Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak. Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is. Mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek.*

A 45-49. versek így szólnak: *Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. Amilyen ama földi, olyanok a földiek is; és amilyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is. És amiképpen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is.*

1. Három jellemző

Ez az illusztráció három pontból áll. Először is, a hívők új rendbe tartoznak, most már Krisztusban vannak, nem Ádámban.

A második, hogy a hívők részesei az új születésnek, az új természetnek, az igazságosságnak, a megszentelésnek, és az új ígéreteknek.

A harmadik szerint mindennek az örök élet az eredménye, hiszen az újjáteremtés munkáját nem lehet meg nem történné tenni.

Ugyanezt az illusztrációt tanítja még Róma 5:12-21, II. Korinthus 5:17 és Galátzia 6:15.

2. Egy alkalmazás

Ennek az illusztrációnak a fő alkalmazása a feltámadás erejének, és a feltámadás életnek a reménye.

G. A vőlegény és a menyasszony

Jesua és az egyetemes egyház kapcsolatának hetedik, jelképes ábrázolása II. Korinthus 11:2-ben és Efézus 5:25-33-ban található.

1. Két jellemző

Ebben az illusztrációban két fő pont szerepel. Először is, az egyházra szűz menyasszonyként tekint, aki még nem csatlakozott a férjéhez, de II. Korinthus 11:2 szerint várja a vőlegény megérkezését: *Mert isteni buzgósággal buzgok értetek; hisz eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szűzet állítsalak a Krisztus elé.*

Az illusztráció második pontja a fő írásrész hangsúlya Efézus 5:25-33-ban: a vőlegény menyasszonyért végzett munkája.

A vőlegény menyasszonyért végzett munkája a múlt, jelen, és jövő időbeli kapcsolatáról szól. A múltbeli elem az, hogy a 25. vers szerint meghalt a menyasszonyért: *Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért.*

A vőlegény jelenleg végzett munkája a menyasszonyért az, hogy most megszenteli a menyasszonyt a 26. vers szerint: *Hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az ige által.*

A vőlegény jövőbeli munkája a menyasszonyért az, hogy a megdicsőült egyházat szeplő vagy sömörögzés nélkül, szentül mutatja be a 27. vers szerint: *Hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögzés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.*

2. Három alkalmazás

Ennek az illusztrációnak három alkalmazása van. Az első alkalmazás nyilvánvaló, a szeretet; ahogyan a férj és a feleség szeretetteljes kapcsolatban vannak, úgy a Messiás és az egyház között is szeretetteljes kapcsolat van.

A második az intimitás; a férj és feleséghez hasonlóan, akik az intimitást nem osztják meg a házasságukon kívül állókkal, úgy a hívők és a Messiás közötti intimitást sem tapasztalják meg azok, akik a hívők gyülekezetén kívül állnak.

A harmadik alkalmazás az, hogy a Messiás és az egyház kapcsolatát a férj és a feleség kapcsolatának is vissza kell tükröznie; a hívő férj és a hívő feleség kapcsolata olyan, amely a Messiás és az egyház kapcsolatát tükrözi.

H. Az örökös és az örököstársak

Jesua és az egyetemes egyház kapcsolatának nyolcadik, jelképes ábrázolását két fő részben látjuk: Róma 8:17-ben és Zsidókhöz írt levél 1:2a-ban.

1. Két jellemző

Ennek az illusztrációnak két pontja van. Az első Róma 8:17: *Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.*

A hívők *örökösei Istennek, és örököstársai Krisztusnak.* A Messiás Isten Fia, és mint az Atya egyetlen, egyszülött Fia, ő az örökös. Mivel a hívők fogadott fiak, *örököstársakká* válnak vele.

A második pont Zsidókhöz írt levél 1:2a-ban van: *Ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, Akit tett mindennek örökösévé.*

A Fiú mindennek örököse, ő örököl mindent. A hívők a Fiúhoz fűződő kapcsolata miatt örököstársakká és mindennek élvezőivé válunk.

2. Három alkalmazás

Ennek az illusztrációnak három alkalmazása van. Az első alkalmazás az, hogy az ez életben megtapasztalt szenvedés a megdicsőüléshez vezet.

A második alkalmazás az, hogy a hívők sorsa az, hogy együtt uralkodjanak a Messiással; ez az örökségük, és gyakorolni fogják ezt a tekintélyüket a messiási királyságban.

A harmadik az, hogy az örökség jutalmakat is magában foglal. Valójában a királyságban a tekintély mértéke a kapott jutalmakra alapszik majd.

I. A zsenge és az aratás

Jesua és az egyetemes egyház kapcsolatában a kilencedik jelképes ábrázolásra vonatkozó fő írásrész I. Korinthus 15:23: *Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor.*

1. Két jellemző

A *zsenge* vagyis a Messiás, és az aratás vagyis a hívők illusztrációjában két főbb pont van. Az első az, hogy Jesua feltámadt.

A második pont az, hogy mivel ő feltámadt, a hívők is fel fognak támadni.

2. Egy alkalmazás

Ennek az illusztrációnak az alkalmazása a feltámadás reménysége, s ebből ered a vigasztalásunk.

J. A mesterek és a szolgák

Az egyetemes egyház és Jesua kapcsolatának tizedik jelképes ábrázolását tanító két fő írásrész az I. Korinthus 7:20-24 és Kolossé 4:1.

1. Három jellemző

Ebben az illusztrációban három fő pontot figyelhetünk meg. Elsőként azt, hogy akit a Messiás megszabadít, az a Messiás szolgájává válik.

Az illusztráció második pontja az, hogy a hívő áron vétetett meg, a Messiás vérében.

A harmadik, a hatalomban lévő emberek maguk is tekintély alatt állnak. Egy szolgát kinevezhetnek egy tekintélyes pozícióba a háztartáson belül, ám mivel szolgál, ezért mindig is tekintély alatt fog állni.

2. Két alkalmazás

Ezzel az illusztrációval két alkalmazás jár együtt. Az első alkalmazás az engedelmesség; a szolga dolga az, hogy engedelmeskedjen a mesterének. A Messiás a mester, a hívők a szolgák, és engedelmeskedniük kell neki.

A második alkalmazás bátorít arra, hogy rabszolgákká váljunk. Egy szokványos rabszolga olyan ember volt, aki saját akaratán kívül került szolgáskorba, ám ez a fajta rabszolga saját döntésből lett egy bizonyos mester szolgája egész életére. A hívők meg lettek vásárolva a bűn rabszolgapiacáról, s ezért az az elhívásuk, hogy a Messiás rabszolgáivá váljanak.

VII. AZ EGYETEMES EGYHÁZ JÖVŐBELI SORSA

A nyolcadik rész a következő kérdéssel foglalkozik: Mi az egyetemes egyház sorsa a jövőben? Egy dolog bizonyosan nem: az egyháznak nem az a sorsa, hogy meghódítsa a világot az evangéliummal. Évszázadokon át az volt a közkeletű téves felfogás, hogy miután a

világot meghódítják az evangéliummal, elérkezhet a királyság, s amikor elérkezik a királyság, visszatér Jesua.

Ez a nézet figyelmen kívül hagyta az Írásnak azon részeit, amelyek szerint az utolsó időkben az egyház elveszíti befolyását, és fokozatosan hitehagyottá válik. Az egyháznak nem az a sorsa, hogy meghódítsa a világot az evangéliummal. Valójában az Írás egyáltalán nem tanítja azt, hogy az egyház uralkodni fog ebben a korban. Igazából a Biblia ennek pont az ellenkezőjét tanítja: az egyház funkciója az, hogy a „császár” vagy a kormány alattvalója legyen, nem pedig az, hogy uralkodjon rajta. A hívőknek engedelmeskedniük kell a császárnak egészen addig, amíg a kormány olyasvalamire nem kéri őket, ami egyértelműen ellentétben áll az Írás tanításaival. Bármilyen is legyen tehát az egyház sorsa, az bizonyos, hogy nem fogja meghódítani a világot az evangéliummal. Az egyház jövőbeli sorsa öt dologgal jár együtt.

A. Elragadtatás

Az egyház jövőbeli sorsának része az elragadtatás (I. Thesszalónika 4:13-18). Az egyetemes egyház egyik célja az, hogy a pogányok közül egy *népet szerezzen az ő nevének*. Ez a folyamat addig folytatódik, amíg *a pogányok teljessége be nem jön*, amíg a hívők meghatározott száma, akiket Isten elrendelt arra, hogy Krisztus testének részei legyenek, be nem telik, s ekkor lesz teljes Krisztus teste. Amikor a pogányok teljessége bejön, az egyház elragadtatik. Azok lesznek elragadva, akik *Krisztusban* vannak. Pál ezt szakkifejezésként használja, és csakis azokra utal, akik a Messiás testében vannak. Az egyház nem tartalmazza az ószövetségi szenteket, a nagy nyomorúság szentjeit, sem a millenniumi szenteket; az egyházba csakis azok tartoznak, akik Apostolok Cselekedetei 2. és az elragadtatás között eltelt idő alatt tértek meg. Ezért az elragadtatás csakis az egyházat foglalja magában.

B. Jutalmazás

Az egyház jövőbeli sorsának második eleme az, hogy II. Korinthus 5:10-ben az egyházat megjutalmazzák: *Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmazassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt*. A jutalmak a Messiás ítélőszéke előtti ítéletben mutatkoznak meg. Az ítélet alapja a cselekedetek lesznek. Az ítélet nem azt fogja meghatározni, hogy valaki megvan-e térve vagy sem, hiszen ez akkor eldől, amikor az ember hisz. Azok, akik hittek, meg lesznek ítélve annak alapján, hogy hogyan élték lelki életüket.

Az egyház jutalmaival bővebben I. Korinthus 3:10-15 foglalkozik. A 10-11. versek így szólnak: *Az Istennek nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot vettem, de más épít rá. Kiki azonban meglássa mimódon épít rá. Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus*.

A hívők az alapján lesznek megítélve, hogy hogyan építenek az alapra, *Jézus Krisztusra*; ő a lelki élet alapja.

Attól függően, hogyan éli a hívő lelki életét, a jutalmakat vagy átadják, vagy visszatartják a 12-13. versek szerint: *Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentumra; Kinek-kinek munkája nyilván lesz: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg*.

Minden hívő munkáját kiértékelik és megpróbálják, hogy azok kiállják-e a megtisztítás tűzét. A fa, széna és pozdorja nem állja ki a tisztító tűz próbáját és teljesen elég. Az arany, ezüst és drágakő kiállja a tűz próbáját, és az aranyban, ezüstben és drágakőben található minden szennyeződés elég.

Az eredményt a 14-15. versekben látjuk: *Ha valakinek a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.*

Akik bölcsen építenek erre az alapra, jutalmat kapnak; azok, akik nem, veszítenek. Nem az üdvösségüket veszítik el, hanem a jutalmaikból veszítenek.

C. Házasság

Az egyház jövőbeli sorsának harmadik eleme az, hogy házasságot köt Jesuával a Messiással Jelenések 19:6-9 szerint: *És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Aleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. Örülünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát, és adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. És monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, a kik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És monda nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei.*

Miután az egyház megtisztul a Messiás ítélőszéke előtt, megházasodik. A 19. fejezet első részét összevetve a második részével, nyilvánvaló, hogy a *Bárány menyegzője* az egyházzal a mennyben történik a második eljövétel előtt. A második eljövételről a 11-16. versekben ír. Ez az egyik bizonyítéka annak, hogy a második eljövétel és az elragadtatás nem ugyanaz az esemény, mivel az egyház a Messiás menyasszonya már a mennyben van az elragadtatás miatt. Szintén e szerint a rész szerint, amikor az egyház házasságot köt a Messiással *tiszta és ragyogó fehér gyolcsban* van, ami *a szentek igazságos cselekedete*. A menyegző nyilván az után történik, hogy az egyház átment a Messiás ítélőszékének megtisztításán és megkapta méltó jutalmát.

Mindezek az események logikus sorrendet követnek: az egyház elragadtatik a mennybe, a mennyben az egyház átesik a Messiás ítélőszékének ítéletén, és megtisztul, azután házasságot köt.

D. Együtt uralkodás a Messiással

Az egyház jövőbeli sorsára vonatkozóan a negyedik dolog az, hogy az egyház együtt uralkodik a Messiással a királyságban Jelenések 20:4-6 szerint: *És láték királyiszékeket, és leülének azokra, és adaték nékik ítélettétel; és látám azoknak lelkeit, a kiknek fejüket vették a Jézus bizonyágtételéért és az Isten beszédéért, és a kik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették annak bélyegét homlokukra és kezeikre; és éltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. Boldog és szent, a kinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig.*

Mind az egyház szentjei, mind pedig a nagy nyomorúság szentjei együtt uralkodnak majd a Messiással, de ez a tanulmány csak az egyház szentjeire összpontosít. Miután megtörténik a mennyben a Messiás és az egyház menyegzője, a Messiás visszatér, hogy felállítsa királyságát. Az egyház sorsa az, hogy együtt uralkodjon a Messiással a királyságban. Az egyéni egyházi szentek tekintélyének foka a Messiás ítélőszékénél kapott jutalmakra alapszik. Az egytturalkodás csak *ezer évig* tart majd, tehát ez nem lehet az egyház végső sorsa.

E. Az új Jeruzsálemben lakozás

Az ötödik és egyben utolsó dolog az egyház jövőbeli sorsára vonatkozóan az, hogy az örök, új Jeruzsálemben az egyház együtt lakozik majd Isten teljes hármasságával. Erről részletesen Jelenések 21:1-22:5 szól.